

[Alfred Andreassen.]

Loven skal efter Forslaget træde i Kraft den 1. April 1947. Vilde det ikke være ganske rimeligt, om de Kommuner, der allerede har en godkendt Skolelægeordning, fik Tilskud fra 1. April i Aar?

Jeg beder den højtærede Undervisningsminister overveje disse to Ting. Jeg tror, at de Kommuner, der allerede har ydet en Indsats paa dette Omraade — og adskillige Kommuner har jo ydet en særdeles god Indsats —, vilde være glade, om disse Ændringer kunde ske.

Det er rigtigt, at der hurtigt efter Børnens Indskrivning i Skolen bør foretages en grundig Undersøgelse, og at de Elever, som Skolelægen bør følge med særlig Opmærksomhed, bliver noteret op. Skolelægen vil ogsaa finde de Elever, som paa Grund af nedsat Hørelse, svagt Syn, Talevanskeligheder eller ringe Begavelse kræver særlig Hensyntagen, maaske Særundervisning, saa der er vel Grund til at haabe, at vi nu kan komme i Gang med at hjælpe de Elever, som ellers vil faa og mange Steder faar alt for ringe Udbytte af deres Skolegang.

Desværre maa vi endnu næsten overalt savne Skolepsykologer, af den simple Grund, at vi ikke har dem. Et Samarbejde mellem Skolepsykologer, Skolelæger og Lærere vilde ellers være meget ønskeligt, ja, paakrævet, og forhaabentlig gaar der ikke alt for mange Aar, inden vi kan faa det realiseret.

Maa jeg her nævne, at vi ogsaa gerne saa, at der snart blev afgjort noget med Hensyn til Løsning af Spørgsmaalet om Skoletandpleje. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Undervisningsminister er meget interesseret i dette Spørgsmaals Løsning, og jeg vil bede om, at det maa blive taget frem, naar vi nu faar klarat Spørgsmaalet om Skolelæger.

De nærmere Enkeltheder vedrørende Skolelægens Virksomhed skal jo fastsættes i Reglementet, og ved Udarbejdelsen heraf kommer mange gode Kræfter i Funktion, Skolekommissionen, Fælleslærerraadet, Kommunalbestyrelsen, Skoledirektionen og Amtslægen. Jeg gaar ud fra, at der fra Undervisningsministeriets Side vil blive givet en passende Vejledning, saaledes at der med rimelig Hensyntagen til de lokale Forhold dog bliver en vis Ensartethed i disse Reglementer, bl. a. med Hensyn til Omfanget af Skolelægens Arbejde. At der vil vise sig Vanskeligheder ved, at Amtslægen ogsaa skal kunne fungere som Skolelæge, er indlysende. Forhaabentlig vil det lykkes at ordne denne Sag. Jeg synes, det er uheldigt,

at Amtslægen kan virke som Skolelæge og derved blive sin egen overordnede.

Jeg skal i øvrigt ved denne Lejlighed ikke komme ind paa flere Enkeltheder i Lovforslaget.

Maa jeg lige til Slut nævne, at jeg i Bemærkningerne til Lovforslaget ser, at man bruger Udtrykket Lærerkrafter. Det skyldes maaske, at man er bange for, at Lærerne ellers ikke skulde komme med. Jeg tror nu ikke, at nogen vilde tage fejl, selv om der stod: „Antallet af Lærere i hele Landet anslaaes til 18 000“ o. s. v. Jeg vilde meget gerne, om vi kunde faa det kedelige Udtryk „Lærerkrafter“ og „Lærerkraft“, for at bruge et endnu kedeligere Udtryk, likvideret. Men som sagt, vi tilsiger en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget.

J. Chr. Christensen: Spørgsmaalet om Indførelse af obligatorisk Skolelægeordning gældende for hele vort Land er ikke af ny Dato, idet der allerede i Aaret 1887 blev nedsat en Kommission til Undersøgelse af hele Spørgsmaalet. Det gav imidlertid intet Resultat, lige saa lidt som efterfølgende Kommissioner af 1909 og 1919 og nu sidst Skolehygiejnekommissionen, som afsluttede sit Arbejde med en omfattende Betænkning i 1938. Naar der skulde hengaa ca. 60 Aar, fra Spørgsmaalet blev behandlet i den første Kommission, og til det første Lovforslag paa Undervisningsminister Højberg Christensens Foranledning saa Dagens Lys i 1943, skyldes det sikkert, at man i nogen Grad er vejet tilbage for de Indgreb i Forældrenes Ret over Børnene, som denne Lovgivning kan siges at være.

Det skal ogsaa indrømmes, at noget saadant skal man være forsigtig med, idet Tilsynet med Børnens Sundhed skulde være forbeholdt Forældrene. Men samtidig maa det ogsaa erkendes, at Hjemmene ikke selv med den allerbedste Vilje kan skabe den sundhedsmæssige Sikkerhed for deres skole-søgende Børn, som man maa haabe, et effektivt Skolelægetilsyn kan. En Konstatning af Sygdomsanlæg og Spirer til fremtidige Lidelser hos et Barn, der taget under Behandling i Tide kan forebygges, vil være en Velgerning ikke alene for Barnet selv, men ogsaa en Velgerning for Barnets Hjem.

Selv om denne Lovgivning har været mange Aar under Forberedelse, har det som saa ofte før vist sig, at det frie Initiativ er kommet Lovgivningen i Forkøbet og derved i nogen Grad har været banebrydende for denne. Allerede i 1897 fik København en Skolelægeordning, og indtil nu er et stort